

Eliška Halaštová, 18 let, Gymnázium Zlín – Lesní čtvrť

Pojď se mnou do ticha

Pojď se mnou do ticha,
chci ukázat ti svoji duši.
Bez sluchu se zaposlouchej
a řekni, zda tvé srdce to mé slyší.

Svoje tělo nechej ležet tiše
a hovořit nech spolu naše duše.

Zda rozumí si, z dálky pozorujme
a pak letmým polibkem ten rozhovor zopakujme.
A pak v jediném objetí řekněme to znovu,
hlavně ale jednou provždy přestaň používat hlavu!

Nepřemýšlej, jenom vnímej ticho
a v něm řvoucí naše duše
nekonečnou něhou suše.

Eliška Halaštová, 18 let, Gymnázium Zlín – Lesní čtvrť

Knihovna

Ráda chodím ulicemi Prahy
a pozoruju tváře lidí.
Prohlížím si jejich oči
a přemýšlím, jak skrze ně svět asi vidí.

Zkousím uhádnout, jaký je jejich osud,
co zažili dřív, jak žijou teď,
jsou milováni, nebo žijou sami,
jaký je zkrátka jejich svět.

Někdy když to zpozorují
a zahledí se mi do očí,
já usměju se na ně mile,
některé z nich to vytočí.

Ráda chodím ulicemi Prahy
a hádám lidské příběhy,
pak vědomí, že jsou jen jednou z mnoha,
mi dává více pokory.

Mám ráda tuhle mnohotvárnost,
že můj názor není jediný
a pohledů je tolik, kolik lidí,
jen tak je svět spravedlivý.

Lidská tvář je jako kniha,
proto mám zálusk na Prahu.
Někomu stačí knihovnička
a já chci velkou knihovnu.

Eliška Halaštová, 18 let, Gymnázium Zlín – Lesní čtvrť

Benátská laguna

Jsem vděčná za mozaiku z úlomků škeblí vyplavených vlnami.
Jsem vděčná, že snu mít mohu tolik, co hvězd je nad námi.
Jsem vděčná za dotek vody a písku na chodidlech nohou,
jsem vděčná za pocit, že ty sny se plnit mohou.

Eliška Halaštová, 18 let, Gymnázium Zlín – Lesní čtvrť

Zmrzlá třešeň

Včera mě takhle napadlo,
že bych se možná jednou chtěla znova zamilovat.
Jako když kousnete do zralé třešně,
prudce a letně,
protože pro mě má láska vůni třešní.

Při pohledu z okna jsem však zjistila,
že venku je leden a sníh
a že já jsem stejně chladná,
jako tahle zimní rána.

Že jsem jako čumák psí,
škoda těch zmrzlých třešní.

Možná, že až sníh roztaje,
dělám si marné naděje,
roztaju spolu s ním.

Eliška Halaštová, 18 let, Gymnázium Zlín – Lesní čtvrť

Bum

V prachu kdysi veselých staveb,
v hluku i v tichu, v šepotu i v křiku,
vzduch je nasycen zoufalstvím.
A několik zbylých teplých lidských srdcí
čeká v ruinách města na smrt.

Je tu i matka s dětmi.

Že jsou postavy špatně zasazeny do popisu prostředí?
vskutku

Děti mohou ven na slunce,
smrt přímým zásahem je milosrdně rychlá,
smrt v temnotě zřícených zdí je zlá.
S jakou myšlenkou tu matka musí žít?
K zbláznění!

A přesto je temnota dobrým znamením,
jasná obloha předznamenává zlo,
letadla co prší z nebes ohnivý déšť.

Děti, nehrajte si dnes na slunci!

Náhle jasné nebe
zastíněno temným stínem
bum

Vlak do stanice nekonečno

Na starém nádraží se střídají vlaky.

Jedou neznámo kam.

Sedím tu už chvíli a vybírám si,
do kterého z nich nastoupím.

Pojedu dlouho.

Odvezte mě daleko!

Budu míjet holá pole,
uvidím města, co ztratila svůj lesk,
potkám lidi, co ztratili naději,
že i oni někam dojedou.

Bude mi smutno z bílých zasněžených plání,
v nichž je tolik svobody, kterou nedokážu ocenit.
Jakoby si moje duše vyhradila pár metrů čtverečních
a o víc už odmítla bojovat.

Utíkám,
nemoci vydržet tu jednotvárnost,
tu nekončící řadu šedivých dní.
Utíkám před sebou samou,
nemoci překonat svou malost,
nemoci snést svou vlastní přítomnost.
Ani hudba však nepřehluší tmavé myšlenky,
ani hudba neutiší řvoucí vesmír:
„Sama před sebou utéci nemůžeš!“

Míjíme malé nádražíčko.

Stojí tu člověk nabízející kolemjdoucím sektářské noviny
a já mu na vteřinu závidím tu neochvějnou víru ve smysl a účel věcí.

Za posledním telegrafním sloupem lemujícím koleje

pak uvidím ceduli s nápisem:

„Vítejte ve stanici nekonečno.“

Vystoupím.

A budu dál neutěšeně existovat (v čase).